

KRISTĪGA DZĪVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 14.-16. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Kādēļ tu tiesā savu brāli? Un kādēļ tu noniecini savu brāli? Mums visiem būs jāstājas Dieva soģa krēsla priekšā.”

Mūsu pētījumā esam nonākuši pie pēdējās daļas Vēstulē romiešiem – grāmatā, no kuras dzima protestantu reformācija, grāmatā, kurai vairāk nekā citām vajadzētu mums parādīt, kāpēc mēs esam protestanti un kāpēc mums tādiem ir jāpaliek. Kā protestanti un īpaši kā septītās dienas adventisti mēs balstāmies uz principu “Sola Scriptura”, tikai Bībele kā ticības standarts. Un tieši Bībelē mēs esam uzzinājuši tās pašas patiesības, kas lika mūsu garīgajam priekštecim pirms vairākiem gadsimtiem atdalīties no Romas, lielisko patiesību par glābšanu ticībā, kas tik spēcīgi ir izteikta Pāvila Vēstulē romiešiem.

Varbūt to visu varam apkopot pagānu cietumsarga jautājumā: “Kas man ir jādara, lai būtu glābts?” (Ap.d. 16:30) Vēstulē romiešiem mēs esam saņēmuši atbildi uz šo jautājumu – un tā nebija tāda, kādu deva draudze Lutera laikā. Tāpēc sākās reformācija, un šeit mēs esam šodien.

Šajā pēdējā daļā Pāvils aizskar jautājumus, kas varbūt nav tik centrāli viņa galvenajā tēmā, tomēr tie ir pietiekami svarīgi, lai būtu iekļauti vēstulē. Tāpēc mums tie arī ir Svētie Raksti.

Kā Pāvils noslēdz šo vēstuli, ko viņš raksta un kādas patiesības šeit ir mums, kas esam ne tikai Pāvila, bet, patiesām, mūsu protestantu priekšgājēju mantinieki?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. decembrī.

Vāji ticībā

Rom. 14:1-3 jautājums ir par gaļas ēšanu, kas tika upurēta elkiem. Jeruzālemes koncils (Ap.d. 15. nod.) noteica, ka pagānu jaunatgrieztajiem vajadzētu atteikties no šādas pārtikas ēšanas. Bet vienmēr ir bijis jautājums, vai gaļa, kas tiek pārdota publiskajā tirgū, patiešām ir nākusi no dzīvniekiem, kas upurēti elkiem (sk. 1. Kor. 10:25). Daži kristieši par to vispār nedomāja. Citi, ja bija vismazākās šaubas, izvēlējās tā vietā ēst dārzeņus. Jautājumam nebija nekāda sakara ar veģetārismu un veselīgu dzīvesveidu. Pāvils šajos pantos arī nerunā par to, ka atšķirība starp šķīstu un nešķīstu gaļu būtu atcelta. Tas nav jautājums, par ko šeit runāts. Ja vārdus "pārliecība atļauj ēst visu" (Rom. 14:2) paņemt ar nozīmi, ka tagad jebkuru dzīvnieku, šķīstu vai nešķīstu, var ēst, tad tie būtu nepareizi izmantoti. Salīdzinājums ar citiem Jaunās Derības pantiem radītu pretrunas šādam lietojumam.

Vienlaikus "pieņemt" vājo ticībā nozīmē pieņemt viņu kā vienlīdzīgu, ar kuru nav jāstrīdas, bet jāļauj viņam pašam pieņemt lēmumus.

Kādu principu mums vajadzētu paņemt no Rom. 14:1-3? _____

Svarīgi ir arī saprast, ka Rom. 14:3 Pāvils nerunā negatīvi par cilvēku, kas ir "vājš ticībā" (Rom. 14:1). Viņš arī nedod padomu šim cilvēkam, kā kļūt stipram. Ja runa ir par Dievu, tiek pieņemts arī sīkumains kristietis (acīmredzot, tā viņu nodēvējuši citi kristieši, nevis Dievs). "Dievs viņu ir pieņēmis."

Kā Rom. 14:4 paplašina to, ko mēs tikko aplūkojām? _____

Lai gan mums ir jāpatur prātā principi, ko mēs redzējām šodienas tēmā, vai nav tādi brīži un vietas, kur mums ir jāiestājas un jātiesā ja ne cilvēka sirds, tad vismaz viņa rīcība? Vai arī mums ir jāatkāpjas un nekas nav jāsaka vai jādara nevienā situācijā? Jes. 56:10 apraksta sargus kā mēmus suņus, kas nespēj riet. Kā mēs varam zināt, kad runāt un kad ciest klusu? Kā mēs varam šeit iegūt pareizo līdzsvaru? _____

Soģa krēsla priekšā

Izlasi Rom. 14:10. Kāduš iemeslus Pāvils mums šeit dod, kāpēc jābūt uzmanīgiem, tiesājot citus. _____

Mums ir tieksme reizēm citus tiesāt pārāk skarbi – un bieži par to, ko darām arī paši. Tomēr bieži vien tas, ko mēs darām, mums neliekas tik slikts kā tad, kad to dara citi. Ar savu liekulību mēs varam piemulķot sevi, bet ne Dievu, kas mūs ir brīdinājis: “Netiesājiet, lai jūs netiktu tiesāti! Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tiksiet tiesāti, un, ar kādu mēru jūs mērāt, ar tādu jums tiks nomērīts. Tu redzi gruzīti sava brāļa acī, bet kādēļ balķi savā acī nepamani? Un kā tu vari sacīt savam brālim: Ļauj man izņemt gruzīti no tavas acs, – kad, redzi, balķis ir tavā paša acī?” (Mat. 7:1-4)

Kāda nozīme ir apgalvojumam no Vecās Derības, ar ko Pāvils šeit tiek iepazīstināts? Rom. 14:11. _____

Citāts no Jes. 45:23 atbalsta domu, ka visiem ir jānāk tiesas priekšā. “Visi ceļi” un “visas mēles” padara šo aicinājumu personīgu. Tas nozīmē to, ka katram būs jāatbild par savu dzīvi un darbiem (Rom. 14:12). Neviena nevar atbildēt par kādu citu. Šajā svarīgajā nozīmē mēs neesam sava brāļa sargi.

Paturot prātā kontekstu, kā mums jāsaprot tas, ko Pāvils pasaka Rom. 14:14? _____

Jautājums vēl joprojām ir par elkiem upurētu pārtiku. Ir skaidrs, ka jautājums nav par atšķirību starp pārtiku, kas tiek uzskatīta par šķīstu vai nešķīstu. Pāvils saka, ka pēc būtības nav nekā nepareiza, ēdot ēdienu, kas varētu būt upurēts elkiem. Galu galā kas gan ir elks? Tas nav nekas (sk. 1. Kor. 8:4), tāpēc kuru satrauc tas, ka kāds pagāns ir upurējis ēdienu vārdes vai bulļa statujai?

Cilvēku nedrīkst piespiest rīkoties pretēji viņa sirdsapziņai, pat ja viņa sirdsapziņa ir pārāk jūtīga. Šo faktu “stiprie” brāļi acīmredzot nesaprata. Viņi nicināja “vājo” brāļu pedantiskumu un nolika viņu ceļā klupšanas akmeņus.

Vai tu savā dedzībā par Kungu vari būt briesmās, par kurām Pāvils šeit brīdina? Kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai necenstos kļūt par citu cilvēku sirdsapziņu, lai arī cik labi būtu mūsu nodomi? _____

Bez uzbrukuma

Izlasi Rom. 14:15-23 (sk. arī 1. Kor. 8:12, 13). Uzraksti galvenās domas apkopojumu Pāvila teiktajam. Kādu principu mēs varam paņemt no šiem pantiem, ko varam attiecināt uz visām savas dzīves jomām? _____

Rom. 14:17-20 Pāvils noliek dažādos kristietības aspektus pareizā perspektīvā. Lai gan uzturs ir svarīgs, kristiešiem nevajadzētu strīdēties par dažu cilvēku izvēli ēst dārzeņus, nevis gaļu, kas ir upurēta elkiem. Tā vietā viņiem vajadzētu censties pievērsties taisnībai, mieram un priekam Svētajā Garā. Kā mēs varētu attiecināt šo domu uz uztura jautājumiem draudzē mūsdienās? Lai arī cik lielā mērā veselības vēsts, īpaši mācība par uzturu, var būt mums par svētību, ne visi šo jautājumu uztver vienādi, un mums ir jārespektē šīs atšķirības.

Rom. 14:22, runājot par ļaušānu cilvēkam rīkoties pēc savas sirdsapziņas, Pāvils pievieno kādu ļoti interesantu domu: "Laimīgs, kas sevi netiesā par to, ko atzīst par labu." Kādu brīdinājumu Pāvils šeit izsaka? Kā tas iedod līdzsvaru visam pārējam, ko viņš pasaka šajā kontekstā? _____

Vai esi dzirdējis, ka kāds saka: "Tā nav neviena cita cilvēka darīšana, ko es ēdu vai ko velku mugurā, vai kāda veida izklaidei nododos"? Vai tas tā ir? Nevieni no mums nedzīvo vakuumā. Mūsu rīcība, vārdi, darbi un pat uzturs var ietekmēt citus vai nu uz labu vai ļaunu. Un to nav grūti redzēt. Ja kāds, kas paskatās uz tevi, redz, ka tu dari kaut ko "nepareizu", viņu var ietekmēt tavs piemērs un viņš var sākt darīt to pašu. Mēs sevi piemulļojam, ja domājam citādi. Teikt, ka tu neesi piespiedis šo cilvēku, ir nepamatoti. Kā kristieši mēs nesam atbildību par citiem, un, ja mūsu piemērs var kādu novest no ceļa, mēs esam vainīgi.

Kāds piemērs tu esi? Vai tu justos ērti, ja citi, īpaši jauni cilvēki vai nepieredējuši ticīgie, sekotu tavam piemēram visās jomās? Ko tava atbilde atklāj par tevi? _____

Dienu ievērošana

Šajā diskusijā par citu cilvēku netiesāšanu, kas kaut kādas lietas uztver citādi nekā mēs, un par neklūšanu par klupšanas akmeni citiem, kurus var aizskart mūsu rīcība, Pāvils paceļ jautājumu par īpašajām dienām, ko daži grib ievērot, bet citi negrib.

Izlasi Rom. 14:4-10. Kā mums jāsaprot, ko Pāvils šeit pasaka? Vai tas pasaka kaut ko par ceturto bausli? Ja nē, tad kāpēc? _____

Par kādām dienām Pāvils runā? Vai agrīnajā draudzē notika cīņa par noteiktu dienu ievērošanu vai neievērošanu? Acīmredzot. Mēs saņemam norādījumus par šādu cīņu Gal. 4:9, 10, kur Pāvils rāj Galatijas kristiešus par "dienām un mēnešiem, noteiktiem laikiem un gadiem". Kā teikts 2. tēmā, daži draudzē vajāja Galatijas kristiešus par to, ka viņiem ir jātiek apgraizītiem un jāievēro arī citi Mozus likuma priekšraksti. Pāvils baidījās, ka šīs idejas var kaitēt arī Romas draudzei. Bet varbūt Romā sevišķi jūdu kristieši bija tie, kurus vajāja citi jūdi par to, ka tie vairs neievēro jūdu svētkus. Pāvils šeit pasaka: šajos jautājumos dariet, kā jums patīk. Svarīgāk ir netiesāt tos, kas šos jautājumus uztver citādi. Acīmredzot daži kristieši, lai paliktu drošākajā pusē, nolēma ievērot vienu vai vairākus jūdu svētkus. Pāvila padoms ir: ļaujiet viņiem to darīt, ja viņi uzskata, ka tā vajag.

Iesaistīt šajā diskusijā iknedēļas sabatu (Rom. 14:5), kā daži uzstāj, ir nepamatoti. Vai vari iedomāties Pāvilu, ieņemot tādu vajīgu attieksmi pret ceturto bausli? Kā mēs visu ceturksni redzējām, Pāvils lika lielu uzsvaru uz paklausību likumam, tāpēc viņš noteikti nelika sabata bausli tajā pašā kategorijā kā tie, kas bija noraizējušies par tāda ēdiena ēšanu, kas varbūt bija upurēts elkiem. Lai arī cik plaši šie panti netiktu izmantoti, lai pamatotu, ka septītās dienas sabats vairs nav spēkā, nekas tāds šeit netiek pateikts. To izmantošana šādā veidā ir lielisks piemērs tam, no kā Pēteris brīdināja, lai cilvēki nedara ar Pāvila rakstiem: "Kā visās savās vēstulēs, viņš tajā runā par lietām, kas grūti saprotamas un ko nemācītie un svārstīgie sagroza sev par pazušanu, tāpat kā viņi to dara ar pārējiem rakstiem." (2. Pēt. 3:16)

Kāda ir bijusi tava pieredze ar sabatu? Vai tā ir bijusi tāda svētība, kāda tā ir domāta? Kādas izmaiņas tu vari izdarīt, lai pilnīgāk piedzīvotu to, ko Kungs tev piedāvā sabatā? _____

Pēdējie vārdi

Izlasi Rom. 15:1-3. Kādu svarīgu kristīgu patiesību varam atrast šajos pantos?

Kādos veidos šie panti daudz vairāk izsaka, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam?

Kādi citi panti māca to pašu domu? Vēl svarīgāk, kā tu vari izdzīvot šo principu?

Kādas dažādas svētības Pāvils izsaka, noslēdzot savu vēstuli? Rom. 15:5, 6, 13, 33.

Pacietības Dievs nozīmē to, ka Dievs palīdz Saviem bērniem izturēt līdz galam. Vārds "pacietība" ("hupomone") nozīmē "gara spēks", "neatmaidīga izturība". Vārdu "mierinājums" var tulkot kā "iedrošinājums". Iedrošinājuma Dievs ir Dievs, kas iedrošina. Cerības Dievs ir Dievs, kas dod cerību cilvēkiem. Līdzīgi miera Dievs ir Dievs, kas cilvēkiem dod mieru.

Kā Pāvils noslēdz savu vēstuli pēc daudziem personīgiem sveicieniem? Rom. 16:25-27.

Pāvils noslēdz savu vēstuli ar varenu Dieva slavēšanu. Dievs ir tas, kurā Romas kristieši un visi citi kristieši var droši balstīt savu uzticību, lai nostiprinātu savu kā atpestīto Dieva dēlu un meitu stāvokli – viņi nu ir attaisnoti ticībā un Dieva Gara vadīti.

Mēs zinām, ka sarakstīt šo vēstuli Pāvilu iedvesmoja Kungs, atsaucoties uz specifisku situāciju noteiktā laikā. Tas, ko mēs nezīnām, ir visas detaļas tam, ko Kungs bija atklājis Pāvilam par nākotni.

Jā, Pāvils zināja par "atkrišanu" (2. Tes. 2:3), bet cik daudz viņš zināja, pants nepasaka. Citiem vārdiem, mēs nezīnām, vai Pāvilam bija kāda nojausma par savu lomu vai savu rakstu lomu noslēdzošajos notikumos. Vienā ziņā tam nav nozīmes. Svarīgi ir tas, ka šajos pantos piedzimst protestantisms, un tiem, kas cenšas palikt uzticīgi Jēzum, būs Rakstos balstīts pamats, uz ko būvēt savu ticību un nodošanos – pat tad, kad pasaule brīnīsies "par šo zvēru" (Atkl. 13:3).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā "Liecības draudzei", 5. sēj., nodaļas "Vienotība un mīlestība draudzē", 477., 478. lpp., "Mīlestība pret maldīgajiem", 604.–606. lpp.; grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Palīdzība kārdinātajiem", 166. lpp., kā arī grāmatā "The SDA Bible Commentary", 6. sēj., 719. lpp.

"Man rādīja Dieva ļaunību briesmas, skatoties uz brāli un māsu Vaitiem un domājot, ka viņiem ir jānāk pie tiem ar savām nastām un jāmeklē viņu padoms. Tam tā nevajadzētu būt. [...] Daudzi ir nākuši pie mums ar jautājumu: Vai man tas ir jādara? Vai man ir jāiesaistās šajā pasākumā? Vai attiecībā uz apģērbu man ir jāvelk mugurā šis vai tas apģērba gabals? Es viņiem atbildu: jūs apliecināt, ka esat Kristus mācekļi. Pēti savas Bībeles. Lasiet uzmanīgi un ar lūgšanām mūsu mīļotā Glābēja dzīvi, kad Viņš mājāja cilvēku vidū virs zemes. Atdarīniet Viņa dzīvi, un jūs netiksiet atrasti novirzījušies no šaurās takas. Mēs pilnībā atsakāmies būt jūsu sirdsapziņa. Ja mēs jums teiksim, kas jums jādara, jūs meklēsiet mūsu vadību, nevis vērsīsieties pa taisno pie Jēzus." (Elena Vaita "Liecības draudzei", 2. sēj., 118., 119. lpp.)

"Mums nav jāliek atbildība par saviem pienākumiem uz citiem, un jāgaida, kad viņi pateiks mums, ko darīt. Mēs nevaram būt atkarīgi no cilvēku padoma. Kungs mācīs mums darīt mūsu pienākumu tikpat labprātīgi, kā Viņš mācīs jebkuru citu. [...] Tie, kas izvēlas nedarīt neko tādu, kas varētu apbēdināt Dievu, nesot savu gadījumu Viņa priekšā, zinās, pa kādu ceļu iet." ("Laikmetu ilgas", 668. lpp.)

"Draudzē vienmēr ir bijuši tādi, kas pastāvīgi sliecas uz personīgu neatkarību. Viņi, šķiet, nespēj saprast, ka gara neatkarība viegli vada cilvēku pārāk daudz pašauties uz sevi un uzticēties savam spriedumam, nevis respektēt padomu un augstu vērtēt savu brāļu spriedumu." ("Apustuļu darbi", 163., 164. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

Ņemot vērā dažas no šīs nedēļas tēmām, kā mēs kā kristieši varam atrast pareizo līdzsvaru:

(a) esot uzticīgi tam, kam mēs ticam, tomēr netiesājot citus, kas redz lietas citādi nekā mēs?

(b) esot patiesi pret savu sirdsapziņu un necenšoties kļūt par citu cilvēku sirdsapziņu, vienlaikus cenšoties palīdzēt tiem, par ko mēs domājam, ka viņi ir maldos? Kad mēs runājam un kad ciešam klusu? Kad mēs esam vainīgi, ja ciešam klusu?

(c) esot brīvi Kungā un tomēr vienlaikus saprotot savu atbildību būt labiem piemēriem tiem, kas uz mums skatās?